

GENT DEL BARRI

Mossèn Andreu Rovira

Fill d'una humil llar del Carrer de Sant Magí, Andreu Rovira Badies sempre serà recordat com el sacerdot de la Casa de la Caritat, on una quarantena de criatures, entre nens i nenes orfes o pobres, trobaven un plat discret a la taula i un vas ple fins dalt d'educació i afecte. Avui aquell edifici ha estat transfigurat en una residència de moltes espirituals estrelles, però abans era un casolot tirant a trist, els passadissos freds del qual enterraven alegries estudiantines del temps, el XVIII, en que havia estat Reial Col·legi Universitari de Sant Carles.

Després del daltabaix del 36-39, la postguerra va ser molt difícil. A la Casa l'austeritat es va veure obligada a ser més austera i la frugalitat més frugal. Tot i comptar amb les rendes minses d'unes finques més teòriques que granades, més de paper que de blat al sac i ben lligat, les dificultats eren el pa de cada dia. Un pa, però, que mai faltava per la mà dreta de la Providència i l'esquerra de mossèn Andreu, que feia mans i mànigues per tirar la gran família endavant, per conduir-la, per esquarterar-la.

—Si es té pa i es té oli— deia mentre enrotllava un cigarret esprimatxat perquè no li fes massa la guitza a una afecció d'estómac que tossudament l'acompanyava—, es pot fer sopes, i qui menja sopes se les pensa totes.

I així, pensant-se-les totes i unes quantes més, seguia la vida sòbria i apretada, però serena, sota l'esguard de la Verge de l'Incendi, patrona de la institució i gran devoció de mossèn Andreu.

Cerverí de soca-rel, xantre que donava relleu al cant gregorià que esmaltava les naus de Santa Maria, Mossèn Andreu va escriure unes notes sobre història local que en fer-se ancià va lliurar a Lola Güell, gran amiga de la Casa, i que des de Salamanca, on va residir els últims anys fins a la seva mort, el 1991, a través del seu germà Nicolau em va fer arribar perquè algun dia poguessin rebrotar en forma de cordialíssimes, minúscules HISTÒRIES. Una d'elles ja va ser publicada en el volum segon, i en ella es descriu puntualment una "Batalla entre moros i cristians", a l'estil de les valencianes i alacantines, que va distingir el programa de les festes de Sant Magí l'any 1888: el dia 18, a l'entrada de l'aigua, els moros fan presoners totes les cavalleries i els seus portants. Els cristians, no faltava més, reaccionen, i després d'una gran batussa a la Plaça Major, amb la intervenció miraclera d'algun que altre ésser sobrenatural, alliberen els presoners i la comitiva arriba a la placeta del barri amb música engrescada i els argadells plens de victòria.

Mossèn Andreu Rovira va morir el 8 de gener de 1956, als 78 anys d'edat. Sant Ignasi, patró del barri en que tant havia lluitat, i Sant Magí, patró del barri que tant havia estimat, segur que el van sortir a rebre amb un goig un pèl grogós i un cantiret d'aigua beneïda. Per correspondre, ell, mossèn Andreu, que ignorava la tristesa de les mans buides, devia portar-les plenes de rams d'espígol de la Brufaganya...

Ramon Turull

Per Sant Magí,

Bona Festa

”laCaixa”

**CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA**